

Arrest

nr. 203 500 van 4 mei 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 15 juni 2017 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg.

1.2. Op 14 december 2017 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:
“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.06.2017 werd ingediend door:

Naam: G. (..)

Voornaam: K. (..)

Nationaliteit: Unie der Soc. Sovjetrep.

Geboortedatum: 31.10.1965

Geboorteplaats: Erevan

RR: xxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..) LANDEN om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenoot, de genaamde PEETERS Daniël (RR: 44.05.21 335-91).

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legde referentiepersoon volgende documenten voor:

- Attest Federale Pensioendienst dd. 20.10.2016 waaruit blijkt dat referentiepersoon vanaf 01.10.2016 maandelijks IGO ontvangt ten bedrage van € 360,33. In dit attest staat vermeld: "De IGO is geen pensioen, maar een bijstandsregeling \ Toelichting bij de berekening van het IGO-bedrag; Attest Inkomensgarantie voor ouderen dd. 19.01.2016.
- Ongedateerd attest afgeleverd door de Federale pensioen dienst toekenningsdiensten aanpassingen waaruit blijkt dat referentiepersoon vanaf oktober 2016 recht heeft op een maandelijks brutobedrag van € 654,94.
Attest uitgaande van het Fonds voor arbeidsongevallen dd. 14.09.2016 aan referentiepersoon met bevestiging dat hij vanaf 01.06.2016 recht heeft op de maandelijks uitkering ten bedrage van € 273,80 per maand.
- Brief van de FOD Sociale zekerheid Personen met een handicap opgemaakte te Brussel dd. 15.05.2017 na een aanvraag van betrokkene dd. 13.12.2016. Uit deze brief blijkt dat de referentiepersoon recht heeft op een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden ten bedrage van € 3822,28 per jaar, met ingang van 01.01.2017.
- Attest afgeleverd door Federale Pensioendienst dd. 10.11.2016 aan referentiepersoon met de berekening van zijn maandbedrag van het pensioen. Hieruit blijkt dat hij vanaf november 2016 € 654,94 rustpensioen als werknemer krijgt en € 45,07 onvoorwaardelijk Ruspensioen Zelfstandige

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene een gemiddeld maandelijks inkomen heeft van € 1716,84. Echter dient opgemerkt te worden dat een deel van dit inkomen, namelijk € 360,33 bestaat uit IGO. Het IGO-bedrag is een uitkering die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken. Het maakt onderdeel uit van de sociale bijstand en wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd boven de 65 hebben bereikt, en vanwege die leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW, maar wel behoeftig zijn. Het is in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers. Gezien de inkomensgarantie voor ouderen een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening betreft, wordt het niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Ook de uitkering ten bedrage van € 318,52 per maand van de FOD Sociale zekerheid Personen met een handicap kan niet in overweging worden genomen omdat het geen inkomen betreft dat kan in aanmerking genomen worden als bewijs van voldoende bestaansmiddelen. Het betreffen immers inkomsten uit sociale bijstand, waarbij referentiepersoon reeds aldus ten laste van de overheid. Hij kan zodoende ook niet voorkomen dat naast de referentiepersoon ook betrokkene zelf ten laste valt van het sociaal bijstandsstelsel van het Rijk.

Deze redenering vindt steun in art. 42, §1, tweede lid van de wet, dat stelt: Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Betrokkene beschikt bijgevolg over een gemiddeld maandelijks inkomen van € 1037,99. Voorts dient opgemerkt te worden dat dit bedrag daarenboven nagenoeg volledig samengesteld is uit brutobedragen en er dus nog geen rekening werd gehouden met sociale lasten en dergelijke die nog dienen afgehouden te worden.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, die in dat geval dient gemaakt te worden, dient opgemerkt te worden dat deze reeds werd uitgevoerd door de pensioendienst. Uit de voorgelegde documenten met betrekking tot de vaste en variabele kosten van referentiepersoon blijkt vooreerst dat hij maandelijks € 519,73 aan huurgelden dient te betalen. Voorts worden allerhande documenten voorgelegd waaruit blijkt dat hij maandelijks ook gemiddeld € 44,01 aan verzekeringen en € 30 aan elektriciteit betaalt, en verklaart hij € 25 per maand aan verwarming te betalen. Hieruit blijkt dat betrokkene nog slechts € 419,25 overhoudt om voor zichzelf en zijn echtgenote in hun levensonderhoud te voorzien. De dienst vreemdelingenzaken sluit zich bijgevolg zeer zeker aan bij die bevindingen van de pensioendienst. Gezien de pensioendienst het nodig acht de referentiepersoon een extra bedrag aan inkomensgarantie voor ouderen toe te kennen, is het redelijk te stellen dat de referentiepersoon op basis van enkel zijn rustpensioen als werknemer en zelfstandige, over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn levensonderhoud en dat van zijn partner te kunnen voorzien. De individuele situatie van betrokkene leent er zich dus niet toe uitzonderlijk het verblijfsrecht wel toe te staan. Voor zover de Belg zelfstandig, zonder beroep te moeten doen op inkomensgarantie voor ouderen en een uitkering van de FOD Sociale Zekerheid, over een gelijkwaardig inkomen zou kunnen beschikken, kan het verblijfsrecht pas worden toegestaan. Er kan dienstig opgemerkt worden dat referentiepersoon er zich bovendien ook bewust lijkt van te zijn dat hij in een kwetsbare financiële situatie verkeert gelet hij een uitkering bij de FOD Sociale Zekerheid heeft aangevraagd op 13.12.2016.

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Het bewijs van het inkomen van betrokkene zelf, waaruit blijkt dat zij eveneens tewerkgesteld is en een inkomen verwerft, kan daarbij niet in overweging worden genomen. Zoals voorgeschreven in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is het immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij haar kan voegen, daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Schending van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 (hierna genoemd: Vreemdelingenwet) en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht *io.* de motiveringsplicht; en schending van de beginselen van redelijkheid en billijkheid en proportionaliteit.

Op 15.06.2017 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter). Verzoekster is namelijk gehuwd met de heer P. D. (..), die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 14.12.2017 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 20), aangezien verzoekster niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Verzoeker werd op 18.12.2017 in kennis gesteld van deze beslissing tot weigering.

Dat het manifest om een onredelijke beslissing gaat.

Dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoekster geen bewijs levert voor de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet vermelde voorwaarde van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen, gezien de "Inkomensgarantie voor Ouderen", welke haar echtgenoot geniet, niet in aanmerking wordt genomen volgens diezelfde bepaling.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

"(...) Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen : - dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen : (...) 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; (...)."

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking worden genomen. Deze bepaling somt op limitatieve wijze op over welke aanvullende bijstandsstelsel het gaat, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverleningen en de gezinsbijslagen.

De Inkomensgarantie voor Ouderen, die wordt uitgekeerd door de Rijksdienst voor Pensioenen, is niet opgenomen in de opsomming van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kan dus niet zonder meer stellen dat de Inkomensgarantie voor Ouderen "een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is".

Hetzelfde geldt voor de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden, die evenmin nominatim vermeld wordt in artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Dat verzoekster verwijst naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarin aangaande de "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" het volgende wordt gesteld: "2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverleningen en de gezinsbijslagen niet in aanmerking worden genomen". Dat in voormelde artikel uitdrukkelijk bepaald wordt wat onder "aanvullende bijstandsstelsels" wordt begrepen. Dat "Inkomensgarantie voor Ouderen", noch de "Tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden" in het art. 40ter van de vreemdelingenwet beschouwd (en vermeld) wordt als "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsel".

Wanneer deze bedragen in rekening worden genomen en samen worden geteld met het pensioen dat verzoeksters echtgenoot geniet en de inkomsten die hij ontvangt als uitkering vanwege zijn arbeidsongeval, dan dient te worden vastgesteld dat de echtgenote van verzoekster een maandelijks inkomen heeft van 1478 euro.

Dat voorts dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, indien aan de voorwaarden betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Uit de behoefteanalyse blijkt dat de maandelijks kosten van het gezin slechts 618,74 euro bedragen, zodat er hen nog een bedrag van ongeveer 860 euro rest om van te leven. Zelfs wanneer de inkomensgarantie en de tegemoetkoming niet in deze berekening worden opgenomen, blijft er nog een bedrag van 419,25 euro over. Hoewel de bestreden beslissing stelt dat het inkomen van verzoekster zelf niet in aanmerking genomen kan worden, dient te worden opgemerkt dat deze som ruim voldoende is aangezien er enkel de kosten van de echtgenoot zelf mee gedekt moeten worden. Verzoekster heeft zelf een inkomen van 1800 euro per maand, hetgeen het gezin niet alleen toelaat om comfortabel te leven, maar bovendien ook om te sparen zodat zij niet ten laste zullen vallen van de openbare overheden. Hoewel de inkomsten van verzoekster zelf inderdaad niet bij het inkomen van de echtgenoot gerekend kunnen worden om te kijken of dit bedrag voldoet in de zin van artikel 40ter Vreemdelingenwet, is het manifest onredelijk dat er bij het uitvoeren van de behoefteanalyse abstractie wordt gemaakt van het inkomen van verzoekster zelf, dat toch een wezenlijk deel van het gezinsinkomen uitmaakt en dat maakt dat er allerminst sprake is van een behoefte.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat de echtgenoot van verzoekster 24 jaar geleden een arbeidsongeval heeft gehad waar hij zware epilepsie aan over heeft gehouden. Hierdoor was hij niet langer werkbekwaam. Wanneer de gezinshereniging met zijn echtgenote zou falen op basis van het feit

dat hij onvoldoende inkomsten kan verwerven door dit ongeval, dient er te worden vastgesteld dat het krachtens artikel 8 EVRM beschermde gezinsleven van zowel de echtgenoot als van verzoekster ernstig geschonden wordt.

Er mag dan ook gesteld worden dat door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd werd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht, en aan de beginselen van redelijkheid en billijkheid en proportionaliteit.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Overeenkomstig artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 schorst de indiening van onderhavig beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van de bestreden maatregel."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verweerder laat vooreerst gelden dat de vermeende schending van de 'motiveringsplicht' niet ontvankelijk is.

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen).

Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt.

De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

In casu merkt verweerder op dat betreffende het middel van verzoekende partij voor ogen dient gehouden te worden dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een beslissing, geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. (cf. R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere verwijzing naar "de motiveringsplicht".

Er bestaan immers verschillende soorten motiveringsplichten.

Verzoekende partij blijft aldus in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

Verweerder laat voorts gelden dat de kritiek van verzoekende partij juridische grondslag mist.

Verzoekster diende overeenkomstig art. 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische echtgenoot, dhr. D. P. (...).

Art. 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon legde verzoekende partij volgende documenten voor:

- attest van de Federale Pensioendienst dd. 20.10.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanaf 01.10.2016 maandelijks een Inkomensgarantie voor Ouderen ontvangt t.b.v. € 360,33;
- ongedateerd attest van de Federale pensioendienst waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanaf oktober 2016 recht heeft op een maandelijks brutobedrag van € 654,94;
- attest van het Fonds voor arbeidsongevallen dd. 14.09.2016 met bevestiging aan de referentiepersoon dat hij vanaf 01.06.2016 recht heeft op een maandelijks uitkering t.b.v. € 273,80;
- brief van de FOD Sociale Zekerheid dienst Personen met een handicap waaruit blijkt dat de referentiepersoon recht heeft op een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden t.b.v. €3.822,28 per jaar;
- attest van de Federale Pensioendienst dd. 10.11.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanaf november 2016 € 654,94 rustpensioen als werknemer en € 45,07 onvoorwaardelijk rustpensioen.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd terecht vastgesteld dat de Inkomensgarantie voor Ouderen en de Tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden beide een vorm van sociale bijstand (of financiële maatschappelijke dienstverlening) zijn, zodat deze, overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Verweerder laat gelden dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging uitdrukkelijk blijkt dat het doel van de Belgische wetgever is geweest om een bestaansmiddelenvoorwaarde te stellen, ten einde te voorkomen dat personen na een aanvraag gezinshereniging ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

Zie ook:

“De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of met een vreemdeling die hier reeds een onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt

5/11

en die hij nu vervoegt, over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen. Het bedrag van deze bestaansmiddelen wordt verder gespecificeerd in een artikel 10, § 5 (nieuw). Zo moet een bedrag worden bewezen dat ten minste honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (d.i. 120 % van het bedrag van het leefloon van iemand die samenwoont met een gezin te zijnen laste). Bovendien wordt in alle gevallen vereist dat de bestaansmiddelen waarop men zich beroept regelmatig moeten zijn. Ook moet rekening worden gehouden met hun aard om na te gaan of zij bijvoorbeeld constant, toereikend en stabiel zijn. Verder wordt bepaald dat verschillende middelen niet kunnen worden ingebracht om te bewijzen dat er voldoende bestaansmiddelen zouden zijn. Zo kunnen, om de bestaansmiddelen aan te tonen, uitdrukkelijk niet worden meegeteld: de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen. (...)” (Parl. Hand. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/014, 27) (eigen markering)

En ook:

“Tegelijk proberen we de voorwaarden voor EU-burgers en Belgen zo veel mogelijk op elkaar af te stemmen; richtlijn 2004/38 voorziet immers dat EU-burgers werknemer of zelfstandige moeten zijn om zich in ons land te vestigen of voldoende bestaansmiddelen voor zichzelf moeten hebben om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. In geval van gezinshereniging door EU-burgers moet die EU-burger tevens aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat ook zij ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Welnu die verplichting werd nog niet in de vreemdelingenwet verankerd voor EU-burgers die als werknemer of zelfstandige in ons land zijn gevestigd. Dit amendement voorziet dus ook in deze verplichting en voegt meteen ook ter verduidelijking toe wat moet aanzien worden als voldoende bestaansmiddelen naar analogie met de regeling voor Belgen en niet-EU-onderdanen en conform de reeds genoemde Richtlijn.” (Parl. Hand. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/016, p. 33)

Terwijl uit de parlementaire voorbereidingen bij de wet van 4 mei 2016, waarbij de huidige versie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, op geen enkele wijze blijkt dat voormelde primaire bekommernis van de Belgische wetgever diende te worden teruggeschoefd.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift en haar aanvullende nota voorbij gaat aan de duidelijke ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, niettegenstaande niet dienstig kan worden betwist dat de wetgeving dient te worden geïnterpreteerd rekening houdend met de ondubbelzinnige bedoeling van de wetgever.

Verweerder beklemtoont dat rekening dient te worden gehouden met de parlementaire voorbereiding van een wet, ten einde de eigenlijke bedoeling van de wetgever te achterhalen.

Zie dienaangaande:

“Overwegende dat de wil van de wetgever ook afgeleid kan worden uit andere gegevens, zoals uit de parlementaire voorbereiding van de wet of aan de hand van een aantal criteria (...)” (R.v.St. nr.160.275 van 19 juni 2006)

En ook:

“Vermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort ze ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels. In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen.” (RvV nr. 183 149 van 28 februari 2017)

Terwijl er geen redelijke betwisting kan bestaan nopens de bedoeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde ex artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, met name te verzekeren dat de gezinshereniger over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zijn familieleden ten laste te nemen en aldus te vermijden dat zij ten laste zouden vallen van de sociale bijstandsstelsel van de Belgische Staat.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht besloten geen rekening te houden met de Inkomensgarantie voor Ouderen en de Tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden die de referentiepersoon zou genieten.

De Inkomensgarantie voor Ouderen betreft immers een vorm van financiële bijstand aan behoeftige ouderen die niet over voldoende inkomsten beschikken. Het betreft aldus een equivalent van het leefloon voor personen die een bepaalde leeftijd bereikt hebben en aldus geen beroep meer kunnen doen op het OCMW. Dergelijke uitkering valt dan ook ontegensprekelijk onder de inkomsten die bij art. 40ter van de Vreemdelingenwet worden uitgesloten.

Terwijl de Tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden een vorm van sociale bijstand vormt, uitgekeerd door de FOD Sociale Zekerheid, dienst Personen met een handicap.

Voormelde uitkeringen vormen bovendien ontegensprekelijk een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening, waarmee geen rekening wordt gehouden bij het oordeel of de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Zelfs indien moet worden vastgesteld dat de Inkomensgarantie voor Ouderen en de Tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden niet onder de door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk uitgesloten bestaansmiddelen kunnen worden begrepen, dan nog moet worden benadrukt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvoorwaarde rekening moet houden met de aard en regelmatigheid van de aangetoonde bestaansmiddelen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt inderdaad uitdrukkelijk als volgt:

“Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.” (eigen markering)

Gelet op het feit dat de Inkomensgarantie voor Ouderen en de Tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden onbetwistbaar deel uitmaakt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk én gelet op het feit dat de Belgische wetgever ontegensprekelijk tot doel heeft gehad om te vermijden dat de Belgische referentiepersoon én diens gezinsleden ten laste zouden vallen van de Belgische Staat, kan niet dienstig worden betwist dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing geheel terecht - rekening houdend met de aard van de inkomsten - heeft besloten dat de Belgische referentiepersoon in casu niet bewezen heeft over toereikende bestaansmiddelen te beschikken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening heeft gehouden met de aard van de voorgelegde inkomsten, om te besluiten dat niet werd aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De verwijzing naar een arrest van mei 2017 is dan ook niet dienstig. Te meer België geen precedentenwerking kent.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet aangenomen worden.

Daar de gemachtigde vaststelde dat de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt, diende deze een behoeftanalyse uit te voeren.

“Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, die in dat geval dient gemaakt te worden, dient opgemerkt te worden dat deze reeds werd uitgevoerd door de pensioendienst. Uit de voorgelegde documenten met betrekking tot de vaste en variabele kosten van referentiepersoon blijkt vooreerst dat hij maandelijks € 519,73 aan huurgelden dient te betalen. Voorts worden allerhande documenten voorgelegd waaruit blijkt dat hij maandelijks ook gemiddeld € 44,01 aan verzekeringen en € 30 aan elektriciteit betaalt, en verklaart hij € 25 per maand aan verwarming te betalen. Hieruit blijkt dat betrokkene nog slechts € 419,25 overhoudt om voor zichzelf en zijn echtgenote in hun levensonderhoud te voorzien. De dienst vreemdelingenzaken sluit zich bijgevolg zeer zeker aan bij die bevindingen van de pensioendienst. Gezien de pensioendienst het nodig acht de referentiepersoon een extra bedrag aan inkomensgarantie voor ouderen toe te kennen, is het redelijk te stellen dat de referentiepersoon op basis van enkel zijn rustpensioen als werknemer en zelfstandige, over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn levensonderhoud en dat van zijn partner te kunnen voorzien. De individuele situatie van betrokkene leent er zich dus niet toe uitzonderlijk het verblijfsrecht wel toe te staan. Voor zover de Belg zelfstandig, zonder beroep te moten doen op inkomensgarantie voor ouderen en een uitkering van de FOD Sociale Zekerheid, over een gelijkwaardig inkomen zou kunnen beschikken, kan het verblijfsrecht par worden toegestaan. Er kan dienstig opgemerkt worden dat referentiepersoon er zich bovendien ook bewust lijkt van te zijn dat hij in een kwetsbare financiële situatie verkeert gelet hij een uitkering bij de FOD Sociale Zekerheid heeft aangevraagd op 13.12.2016.”

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat een bedrag van € 419,25 euro niet afdoende is om in het levensonderhoud van de referentiepersoon én verzoekende partij te voorzien.

Blijkbaar is dit bedrag zelfs niet afdoende om in het levensonderhoud van de referentiepersoon alleen te voorzien, nu hij zelf een uitkering heeft aangevraagd en daarbovenop nog een Inkomensgarantie voor Ouderen geniet.

De behoefteanalyse werd geheel terecht genomen.

Betreffende de inkomsten van verzoekende partij zelf, merkt verweerder op dat in het kader van art. 40ter juncto art. 42 van de Vreemdelingenwet enkel de inkomsten van de Belg in beschouwing worden genomen.

De kritiek van verzoekende partij mist juridische grondslag.

Betreffende de vermeende schending van art. 8 van het EVRM benadrukt verweerder dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten, zodat de bestreden beslissing ingevolge de bestreden beslissing allermindst verplicht wordt om terug te keren naar het herkomstland.

De door de verzoekende partij voorgehouden schending van artikel 8 EVRM is op geen enkele wijze aan de orde.

Ondergeschikt, en slechts in zoverre de verzoekende partij in haar tweede middel nog verwijst naar artikel 8 EVRM, benadrukt verweerder dat het voor zich spreekt dat de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging in het licht van de wettelijke bepalingen (waaronder artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet) ontegensprekelijk reeds een beoordeling van de aangevoerde familiale situatie behelst.

Verweerder wijst erop dat de wettelijke voorwaarden die gesteld worden in artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, onder meer het recht op eerbiediging van het gezinsleven waarborgen.

Zulks wordt expliciet bevestigd door het Grondwettelijk hof in het arrest nr. 121/2013:

“B.45.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 regelt het verblijf op het grondgebied van de familieleden van een Belgische onderdaan. Zoals uiteengezet in B.3.2, beoogt de bestreden wet van 8 juli 2011 het immigratiebeleid inzake gezinshereniging bij te sturen, teneinde de migratiedruk te beheersen en bepaalde misbruiken te ontmoedigen, met eerbied voor het recht op het gezinsleven.

Tevens werd de noodzaak benadrukt om te verzekeren dat de familieleden in menswaardige omstandigheden verblijven. In het licht van die doelstellingen werden ook maatregelen noodzakelijk geacht ten aanzien van de familieleden van een Belg.

De bestreden bepaling past derhalve in het streven van de wetgever naar een ordentelijk immigratiebeleid en streeft een doelstelling na die verschillend is van die welke aan de basis ligt van het Unierecht inzake vrij verkeer.

(...)

B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren.

In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat

het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.

Het kan immers niet worden uitgesloten, enerzijds, dat de tenlasteneming van zijn familieleden de financiële situatie van die Belgische onderdaan zodanig verergert dat hij, na verloop van een bepaalde periode, van de sociale bijstand afhankelijk wordt om zijn eigen essentiële behoeften te verzekeren en, anderzijds, dat het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, aan de overheden de verplichting oplegt om, zelfs in een dergelijke situatie, geen einde te maken aan het verblijf van zijn familieleden die in voorkomend geval sedert een bepaald aantal jaren legaal op het Belgische grondgebied verblijven.

(...)

B.54.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt die bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin.

(...)

B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.

De bestreden bepaling heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.

(...)

B.55.5. De wetgever heeft erop toegezien dat het risico dat de familieleden van de Belgische gezinshereniger vanaf het begin of in de loop van hun verblijf om een sociale bijstand moeten verzoeken om menswaardige levensomstandigheden te verzekeren, aanzienlijk wordt beperkt zonder evenwel de uitoefening van het recht op gezinsleven van de Belgische onderdaan onmogelijk of overdreven moeilijk te maken. Hij heeft aldus een billijk evenwicht verzekerd tussen de legitieme doelstelling het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand te verzekeren, rekening houdend met de bijzondere situatie van de Belg in dat verband, en de zorg om de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer de mogelijkheid te bieden zijn recht op gezinsleven in menswaardige omstandigheden uit te oefenen.

(...)

B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.

(...)” (Grondwettelijk hof nr. 121/2013 van 26 september 2013, <http://www.const-court.be/>, markering toegevoegd).

Vanzelfsprekend impliceert de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat er rekening werd gehouden met de gezinsbanden waarop verzoekende partij zich beroepen heeft in haar aanvraag gezinshereniging.

De weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de bijlage 20, houdt ontegensprekelijk in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de gezinsbanden beoordeeld heeft.

Verzoekende partij benadrukt dat artikel 8 EVRM niet de toepassing verhindert van de bepalingen, zoals van artikel 40bis en 40ter, die conform hiermee zijn en, middels het nakomen van bepaalde voorwaarden, het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van de vreemdeling in België garanderen. (Raad van State nr. 231.772 van 26.06.2015, <http://www.raadvst-consetat.be>).

De gemachtigde van de Staatssecretaris kan enkel indien er aan de verblijfsvoorwaarden voldaan is, een recht op verblijf van meer dan drie maanden erkennen. In zoverre niet voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, vermag de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk een beslissing te nemen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, desgevallend met een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu weze evenwel andermaal herhaald dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)”

2.5. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat het IGO-bedrag dat de referentiepersoon ontvangt niet in aanmerking kan worden genomen omdat het een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening betreft. Ook de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden weigert de verwerende partij in aanmerking te nemen omdat het een inkomen uit sociale bijstand betreft.

De verzoekende partij betwist deze motivering.

2.6. De vraag bestaat er aldus in of met de IGO en de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden rekening kan worden gehouden bij het beoordelen of de referentiepersoon, in casu de Belgische echtgenoot van de verzoekende partij, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.7. Hierbij wordt er vooreerst op gewezen dat het oude artikel 40ter, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, voordat deze bepaling vervangen werd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: wet van 4 mei 2016), bepaalde dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan beschikt *“de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking (worden) genomen”*. Het begrip *“aanvullend bijstandsstelsel”*, voorzien in het oude artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan niet ernstig betwist worden dat de IGO, voorheen het gewaarborgd inkomen voor bejaarden genoemd, onder deze categorie van bijstand valt (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v.). Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de IGO, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (J. VAN LANGENDONCK, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787) en werkt, anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet op basis van individuele bijdragebetalingen, maar wordt uitsluitend door overheidsbijdrage gefinancierd. Ook de Raad van State oordeelde recent nog dat *“(v)ermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, (...) ze ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels (behoort)”* (RvS 29 november 2016, nr. 236.566).

Met artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 werd het tweede lid van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet evenwel aldus vervangen dat in deze bepaling, wat betreft de bestaansmiddelen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste, geen sprake meer is van *“middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels”*, doch enkel nog van *“middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbeijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”*. Uit de parlementaire voorbereiding die aan de wet van 4 mei 2016 voorafging, blijkt niet waarom de wetgever ervoor geopteerd heeft om de term *“aanvullende bijstandsstelsels”* uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te elimineren. Hieruit blijkt enkel dat de wetgever een verbetering op het oog had van de *“technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat (“dienst Wetsevaluatie”) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging”* en tevens de bepalingen van de Vreemdelingenwet inzake de familieleden van een Belg beoogde *“in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt”* (zie de memorie van toelichting bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2015-16, nr. 1696/001-7).

Uit het voorgaande volgt in ieder geval dat de uitsluiting van de IGO en de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden uit de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen thans geen grondslag meer kan vinden in de term “aanvullende bijstandsstelsels”.

2.8. Er dient bijgevolg vervolgens te worden onderzocht of artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet een andere grond bevat op basis waarvan met de IGO en de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden geen rekening mag worden gehouden bij het nagaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hierbij dient in overweging te worden genomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mag mee worden gehouden. De uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen moeten dan ook restrictief worden geïnterpreteerd.

Te dezen blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing het begrip “financiële maatschappelijke dienstverlening” en sociale bijstand hanteert om de IGO en de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden waarover de Belgische referentiepersoon beschikt niet in overweging te nemen voor het bepalen van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

2.8.1. De term “maatschappelijke dienstverlening” komt voor in artikel 1 van de Organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: OCMW-wet). In het tweede lid van deze bepaling wordt gesteld dat er openbare centra voor maatschappelijk welzijn worden opgericht die tot opdracht hebben deze dienstverlening te verstrekken. Krachtens artikel 60, § 3 van de OCMW-wet verstrekt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (hierna: ocmw) materiële hulp in de meest passende vorm. De materiële hulp die het ocmw naast het leefloon verleent, kan worden opgedeeld in drie categorieën: periodieke geldelijke steun, voorlopige tegemoetkomingen in afwachting van een specifieke uitkering of andere inkomsten en eenmalige geldelijke steun (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, Handboek socialezekerheidsrecht, Intersentia, 9e editie, 2015, 751, nr. 2044). De financiële hulp betreft in de meeste gevallen “periodieke financiële steun”. Deze steun wordt onder meer in de plaats van het leefloon verleend aan personen die omwille van hun leeftijd, nationaliteit of verblijfplaats geen recht hebben op het leefloon. Deze steun kan ook worden toegekend ter aanvulling van het leefloon, indien dit te laag is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, Handboek socialezekerheidsrecht, Intersentia, 9e editie, 2015, 751, nr. 2045). De (financiële) maatschappelijke dienstverlening moet worden aangevraagd bij het territoriaal bevoegde ocmw, dat binnen de acht dagen na de aanvraag schriftelijk en aangetekend of tegen een ontvangstbewijs zijn beslissing aan de aanvrager mededeelt (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, Handboek socialezekerheidsrecht, Intersentia, 9e editie, 2015, 754-755, nrs. 2052-2055). Hierbij kan het ocmw de toekenning van financiële steun onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (BS 31 juli 2002), wat impliceert dat van de aanvrager van financiële maatschappelijke dienstverlening kan worden geëist dat hij zijn werkbereidheid bewijst, dat hij zijn rechten laat gelden op sociale uitkeringen of op de onderhoudsgelden waartoe zijn echtgenoot, ouders of kinderen gehouden zijn (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, Handboek socialezekerheidsrecht, Intersentia, 9e editie, 2015, 750, nr. 2041).

De IGO daarentegen is een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, doch wel in de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen (BS 29 maart 2001). Het betreft, zoals hierboven reeds gesteld, “een minimuminkomen (...) dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn” (RvS 29 november 2016, nr. 236.566). In tegenstelling tot de (financiële) maatschappelijke dienstverlening kan de aanvraag tot toekenning van een IGO worden ingediend bij de Rijksdienst voor Pensioenen (thans de Federale Pensioendienst) of bij de burgemeester van de gemeente waar de aanvrager zijn hoofdverblijfplaats heeft, die de aanvraag onmiddellijk elektronisch doorstuurt naar de Federale Pensioendienst (zie artikel 5 van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen en de artikelen 2-8 van het koninklijk besluit van 23 mei 2001 tot instelling van een algemeen reglement betreffende de inkomensgarantie voor ouderen, BS 31 mei 2001). De Federale Pensioendienst beslist ten slotte over de aanvraag om inkomensgarantie en de beslissing wordt aan de betrokkene met een gewone brief betekend (artikel 5, § 5, van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen). Er blijkt niet dat de Federale Pensioendienst hierbij de toekenning van de IGO kan onderwerpen aan de voorwaarden

van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ook de inkomensvervangende tegemoetkoming is een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, doch wel in de wet van 27 februari 1987 (BS 1 april 1987) en het koninklijk besluit van 6 juli 1987 betreffende de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming. Het betreft *“een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die omwille van een handicap niet kunnen gaan werken of maar 1/3 of minder kunnen verdienen dan wat een gezond persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen”* (RvS 22 september 2016, nr. 15.154). In tegenstelling tot de (financiële) maatschappelijke dienstverlening kon tot 31 december 2016 de aanvraag tot toekenning van een IVT worden ingediend bij de Directie-generaal Personen met een handicap, dienst bij de FOD Sociale Zekerheid, en sedert 1 januari 2017 wat de THAB (tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden) betreft via de Vlaamse overheid voor personen die in Vlaanderen wonen (artikel 3 van het Decreet houdende de Vlaamse sociale bescherming van 24 juni 2016 (BS 6 september 2016). Het OCMW beslist niet over de toekenning van de IVT. Er blijkt niet dat de bevoegde diensten bij de toekenning van de IVT kan onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit het voorgaande blijkt dat het stelsel van de *“financiële maatschappelijke dienstverlening”* en het stelsel van de IVT elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Aldus kan de IVT niet als een vorm van *“financiële maatschappelijke dienstverlening”* worden beschouwd.

Uit het voorgaande blijkt eveneens dat het stelsel van de *“financiële maatschappelijke dienstverlening”* en het stelsel van de IGO elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Aldus kan de IGO niet als een vorm van *“financiële maatschappelijke dienstverlening”* worden beschouwd.

2.8.2. De term *“kinderbijslagen en toeslagen”* is zeer onduidelijk. In de parlementaire stukken ter voorbereiding van de wet van 4 mei 2016 is geen indicatie terug te vinden over de draagwijdte van het begrip *“toeslagen”*. Het woord *“toeslag”* wordt in Van Dale gedefinieerd als *“1. dat wat bij iets gevoegd moet worden, bv. geld; 2. extra loon”*. Gelet op de omstandigheid dat de term *“toeslagen”* samen met de term *“kinderbijslagen”* wordt gegroepeerd in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, kan worden aangenomen dat de wetgever met het eerstgenoemde begrip de uitkeringen bedoelde die de gewaarborgde gezinsbijslag vormen en die geen kinderbijslag zijn. In het oude artikel 40ter, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zoals het gold voordat het werd gewijzigd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016, was immers nog sprake van *“de aanvullende gezinsbijslagen”* en *“de gezinsbijslagen”* en uit niets blijkt dat de wetgever, naast een verbetering van de *“technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat (“dienst Wetsevaluatie”) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging”*, ook een inhoudelijke wijziging van deze bepaling beoogde. De gezinsbijslag omvat naast de kinderbijslag ook nog de leeftijdsbijslag en het kraamgeld, met inbegrip van de adoptiepremie (zie artikel 1, tiende lid, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde gezinsbijslag, BS 7 augustus 1971, en J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, Handboek socialezekerheidsrecht, Intersentia, 9e editie, 2015, 739, nr. 2014). Het is duidelijk dat deze prestaties geen verband houden met de IGO en de THAB.

2.8.3. Uit het hierboven gestelde blijkt dat de IGO en de THAB noch onder het begrip *“financiële maatschappelijke dienstverlening”*, noch onder het begrip *“toeslagen”* kan worden ondergebracht. Het betreft een specifiek inkomen, met een eigen wettelijk kader en afzonderlijke voorwaarden. Er blijkt evenmin dat het hier gaat om een inschakelingsuitkering of een overbruggingsuitkering.

De Raad erkent dat het gaat om sociale bijstand, maar benadrukt dat de term *“aanvullende bijstandsstelsels”* uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is geschrapt en enkel met leefloon, financiële maatschappelijke dienstverlening, kinderbijslag, toeslagen, inschakelingsuitkering of overbruggingsuitkering geen rekening mag worden gehouden.

2.9. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

2.10. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

Zij laat in essentie gelden dat bij de interpretatie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet het tevens belangrijk is de ratio legis van de wetgever bij het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger voor ogen te houden en wijst er op dat de wetgever tot doel heeft een bestaansmiddelenvoorwaarde te stellen ten einde te voorkomen dat personen na een aanvraag gezinshereniging ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Zij wijst er daarbij tevens op dat er moet rekening gehouden worden met de aard van de bestaansmiddelen.

Hoewel de ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd erin gelegen is *“te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden”* en de IGO volledig ten laste valt van de overheid (cf. RvS 29 november 2016, nr. 236.566), doet dit gegeven geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961) waarin de IGO en THAB niet worden opgenomen als inkomen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, temeer nu uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen restrictief moeten worden geïnterpreteerd. In zoverre het hierbij zou gaan om een leemte in de wet, door de wetgever gecreëerd door het begrip *“middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels”* uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te schrappen, wordt er op gewezen dat het de Raad niet toekomt om deze leemte zelf op te vullen (cf. RvS 30 januari 2013, nr. 222.316).

2.11. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER